„Malle, kas mäletad, ühel ilusal taliööl toodi meid Marile, siis oli õues palju, palju lund. See oli jõuluöö. Mari oli siis nii tilluke, et ei ulatunud üle lauagi vaatama.“

„Ja kui ilusad me olime ja kuidas Mari meid siis sageli kallistas,“ ohkas Malle ja pööras näo Peedu poole. Nukud vaikisid jälle. Isegi kuul hakkas neid nähes hale. Kuu oli parajasti selline ümmargune ja lohukestega, mis teda inimese näo sarnaseks tegi. Neil öödel on kuul kõnelemise võimalus.

Ta avas aegamööda laia suu ja pajatas nukkudele:

„Ärge kurvatsege, nukukesed, nii kaua, see ei aita teid murest. Praegu näen, kuidas teie Mari magab oma väikese lapsega. Mari on kasvanud suureks ja suured inimesed maa peal ei mängi enam nukkudega, neil ei ole selleks sugugi aega. Mari armastab nüüd oma tütrekest, kes on talle väikeseks, ilusaks nukuks. Annan teile nõu Marit unustada.“

Malle ja Peedu olid alul väga kohkunud. Nad ei olnud veel kunagi kuulnud, et kuu võib kõnelda.

„Sina hea kuu sinitaevas, ei keegi või meid aidata, sest meie ei suuda kuidagi unustada Marit.“

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 7